

**ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ**

Αριθμ. Πρωτ.: 132/2026

Αρχιεπισκοπική Έγκύκλιος για τὸ Ἅγιο Πάσχα.

12 Ἀπριλίου 2026

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους καὶ Θεοφιλεστάτους Ἀρχιερεῖς, τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς καὶ Διακόνους, τὶς Πρεσβυτέρους καὶ τὶς Διακόνισσες, τοὺς Μοναχοὺς καὶ τὶς Μοναχές, τοὺς Προέδρους καὶ τὰ Μέλη τῶν Κοινοτικῶν Συμβουλίων, τοὺς Ἐντιμολογιωτάτους Ἄρχοντες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὰ μέλη τῆς Ἠγεσίας τῶν 100, τὰ Ἡμερήσια καὶ Ἀπογευματινὰ Σχολεῖα, τὶς Φιλοπτώχους Ἀδελφότητες, τὴ Νεολαία, τὶς Ἑλληνορθόδοξες Ὄργανώσεις καὶ ὁλόκληρο τὸ Χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

**«Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι»
(Ὡδὴ γ' τοῦ Πάσχα).**

Προσφιλεῖς ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές ἐν τῷ ἀναστάντι Χριστῷ,

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἐκείνη ἡ χρονικὴ περίοδος τῶν τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τὸ σαρκικὸ θάνατο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μέχρι τὴν ἔνδοξη ἀνάστασή του, θὰ λέγαμε ὅτι εἶναι ἡ σπουδαιότερη χρονικὴ περίοδος στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου. Δὲν μπορεῖ νὰ μετρηθεῖ μὲ δευτερόλεπτα, λεπτά ἢ ὥρες. Ἐκτείνεται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῶν αἰώνων ἀτελεύτητα στὴν αἰωνιότητα. Ὅπως μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα, εἶναι ἐκεῖνο τὸ αἰώνιο

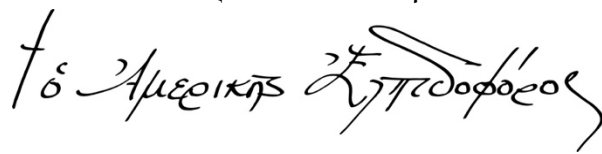
τώρα, τὸ χρονικὸ πλαίσιο μέσα στοῦ ὁποῖο ἐντασσόμαστε μετὰ τὸ βάπτισμα, ὅπως τονίζει καὶ ὁ ἀποστολὸς τῶν ἐθνῶν Παῦλος πρὸς τοὺς χριστιανοὺς τῆς Ρώμης: «ἢ ἀγνοεῖτε ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν;» (Ρωμ. 6, 3).

Γιὰ αὐτὸ καὶ τῆ νύχτα τοῦ Πάσχα ψάλλουμε σὲ πρῶτο πρόσωπο, ἀγκαλιάζοντας ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα: «Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ!» Εἴμαστε μέρος τῆς ἱστορίας, ζοῦμε τὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα τοῦ θανάτου καὶ τῆς ταφῆς τοῦ Κυρίου. Μετέχουμε στὴν ταφή του μετὰ τὸ βάπτισμα ὡς βρέφη, ὡς παιδιὰ ἢ ἐνήλικες, σὲ ἀπόμακρες ἐκκλησίες ἢ μεγάλες κοινότητες. Δὲν ἔχει σημασία ποῦ καὶ πῶς βαπτιστήκαμε. Σημασία ἔχει ὅτι ἡ ζωὴ μας ἄλλαξε «διὰ τῆς καταδύσεως στὰ ὕδατα τῆς παλιγγενεσίας». Κατὰ τὴν Μεγάλῃ Ἑβδομάδα ἀνανεώνουμε αὐτὴν τὴ στιγμὴ τῆς βάπτισης καὶ ἀναφωνοῦμε: «Χθὲς ἔγινε αὐτό!»

Ὅμως δὲν παραμένουμε στοῦ παρελθόντος. Ἐπιβεβαιώνουμε καὶ ψάλλουμε: «συνεγεύρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι». Ἐδῶ βρίσκεται ἡ γέφυρα μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ, μεταξὺ τοῦ «χθὲς» καὶ τοῦ διαρκοῦς «αὔριο», μεταξὺ τοῦ ἄχρονου καὶ πανταχοῦ παρόντος δημιουργοῦ μετὰ τὸ ἐν χώρῳ καὶ χρόνῳ δημιούργημά του. Αὐτὸ εἶναι τὸ αἰώνιο **τώρα**, γιὰ τὸ ὁποῖο μᾶς μιλάει ὁ ἀπόστολος Παῦλος καλώντας μας νὰ «περιπατήσουμε ἐν καινότητι ζωῆς» (Ρωμ. 6, 4). Αὐτὴ εἶναι ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία μεταμορφωνόμαστε διὰ τῆς χάριτος σὲ πρόσωπα, ὅπως ἀρχικὰ πλαστήκαμε ἀπὸ τὸ δημιουργό. Γιὰ αὐτὸ ἀγαπητοὶ χριστιανοί, ἂς δράξουμε τῆς εὐκαιρίας καὶ κατὰ τὴ μυστικὴ καὶ ἁγία αὐτὴ περίοδο νὰ ὑψώσουμε τὰ χέρια μας στὸν οὐρανὸ ἀναφωνοῦντες:

*Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι,
ζωὴν χαρισάμενος!*

Χριστὸς ἀνέστη,

† ὁ Ἀμερικῆς Ἐλπιδοφόρος